

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Ved forslaget ændres færdselsloven, således at standsnings- og parkeringsafgifter undtages fra forvaltningslovens bestemmelser om partshøring.

Kommunerne og politiet har i deres hidtidige praksis i forbindelse med pålæggelse af disse afgifter ikke foretaget partshøring. Kommunerne og politiet har derimod realitetsbehandlet de indsigelser, som de har modtaget.

Folketingets Ombudsmand har imidlertid i forbindelse med behandlingen af en konkret klage henledt opmærksomheden på, at pålæggelse af en standsnings- eller parkeringsafgift er en afgørelse efter forvaltningsloven. Derfor skal der efter de gældende regler foretages partshøring, inden der træffes afgørelse om pålæggelse af en afgift.

Lovforslaget indebærer, at den eksisterende praksis for pålæggelse af standsnings- og parkeringsafgifter videreføres.

2. Gældende ret

a) Færdselsloven.

Færdselslovens bestemmelser om pålæggelse af standsnings- og parkeringsafgifter er begrundet i henholdsvis færdselssikkerhedsmæssige, ordensmæssige, byplanmæssige og betalingsmæssige forhold.

Pålæggelse af standsnings- eller parkeringsafgift er en afgørelse efter forvaltningslovens bestemmelser. Det betyder bl.a., at der skal foretages partshøring, inden der træffes afgørelse om pålæggelse af en afgift.

Ifølge færdselslovens § 121 pålægges afgiften ved overtrædelse af bestemmelserne om forbud mod standsning eller parkering bl.a. på cykelsti eller for-tov, i fodgængerfelt, i vejkryds og på eller ved bakketop, ved overtrædelse af afmærkning eller regler, som fastlægger særlige parkerings- eller standsningsrestriktioner, samt ved overtrædelse af regler om benyttelse af parkometre, parkeringsautomater eller lignende.

Afgiften pålægges ved en skriftlig meddelelse, som anbringes på køretøjet eller overgives til føreren, og afgiften påhviler den, der har foretaget den uretmæssige standsning eller parkering. Betales afgiften ikke inden den fastsatte frist, hæfter tillige ejeren (brugeren) for betalingen, medmindre det godtgøres, at føreren uberettiget var i besiddelse af køretøjet. Betales afgiften ikke inden for den fastsatte betalingsfrist, sendes der automatisk en opkrævning til den, der i Centralregistret for Motorkøretøjer står anført som ejer eller bruger af køretøjet.

Afgørelse om pålæggelse af en afgift kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Der er imidlertid mulighed for at fremføre indsigelser over for kommunen eller politiet og få sagen genoptaget. Der henvises herom til afsnit 3 nedenfor.

Betales en afgift ikke, vil den kunne inddrives ved udpantning, indeholdelse i løn m.v. samt ved modregning i overskydende skat m.v. hos den pågældende, og der kan indhentes oplysninger hos myndighederne, som er nødvendige for at varetage inddrivelsen. Fogedretten træffer afgørelse om de indsigelser, der måtte blive fremført i forbindelse med udpantning, herunder indsigelser om, at afgiften er pålagt med urette. Fogedretten vil endvidere efter begæring træffe afgørelse om indsigelser, som skyldneren fremsætter over for inddrivelsesmyndigheden om berettigelsen af et meddelt pålæg om lønindeholdelse eller en gennemført modregning. Hvis sagen kommer for fogedretten, vil den fornødne bevisførelse ske inden for rammerne af den bevisførelse, der efter retsplejelovens bestemmelser kan ske ved fogedretten.

Det bemærkes, at afgiften udgør 430 kr., og at beløbet ifølge bestemmelsen i lovens § 124 r satsreguleres én gang årligt. I 2001 udgør afgiften 490 kr.

Ifølge § 122 a kan trafikministeren bestemme, at kontrollen med overholdelsen af de bestemmelser, der nævnes i § 121, helt eller delvis overlades til kommunalbestyrelsen, samt at der fastsættes nærmere regler om den kommunale parkeringskontrols virksomhed. Ved nærmere aftale med Trafikministeriet kan kommunerne overtage parkeringskontrollen. I bekendtgø-